

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2015 r. obrońca skazanego F. S. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego, obejmującego kary orzeczone w sprawach Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawach: XVIII K 330/11, VIII K 236/09 i XVIII K 306/13. Obrońca F. S. wskazał, iż wniosek uzasadniają okresy popełnienia przestępstw oraz daty zapadnięcia wyroków i wniósł o zastosowanie zasady absorpcji.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie, Sąd ustalił, że F. S. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w P. z dnia 16 grudnia 2011 roku w sprawie sygn. akt II K 47/11 za czyn popełniony w dniu 9 lutego 2005 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, po 100 złotych stawka;

II. Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2012 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 330/11 za czyn:

1. popełniony między połową 2006 r. a połową 2007 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 4 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, po 80 złotych stawka;

2. popełniony pomiędzy 2006 r. i nie dłużej niż do połowy lipca 2007 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny, po 80 złotych stawka.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny, po 80 złotych stawka, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 lipca 2010 r. do dnia 31 maja 2012 r.

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2012 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 330/11 zmieniony został wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 2012 r. o sygn. akt II AKa 335/12, w ten sposób, że podstawę prawną skazania za czyny przypisane oskarżonemu w pkt. 1 i 2 uzupełniono o art. 12 k.k., w pozostałej części wyrok utrzymano w mocy.

III. Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 236/09 za czyn:

1. popełniony od co najmniej połowy 2001 r. do lutego 2008 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 258 § 2 k.k., na karę 7 lat pozbawienia wolności;

2. popełniony latem 2001 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 maja 2004 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności;

3. popełniony na początku października 2001 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 maja 2004 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności;

4. popełniony od lutego 2006 r. do maja 2006 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, po 300 (trzysta) złotych stawka;

5. popełniony od lutego 2006 r. do maja 2006 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, po 300 złotych stawka;

6. popełniony od wiosny 2004 r. do września 2005 r. i od lutego 2006 r. do maja 2006 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na karę 4 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, po 300 złotych stawka;

7. popełniony nie wcześniej niż w styczniu i nie później niż w lutym 2007 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności;

8. popełniony latem 2004 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności;

9. popełniony od grudnia 2003 r. do grudnia 2004 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, po 300 złotych stawka;

10. **(w wyroku punkt 11)** popełniony od października 2006 r. do stycznia 2007 r. oraz od kwietnia 2007 r. do czerwca 2007 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, po 300 złotych stawka.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzeczono wobec skazanego F. S. karę łączną w wymiarze 11 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny, po 300 złotych stawka, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 5 lutego 2008 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 236/09 został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2015 r. o sygn. akt II AKa 147/14, w ten sposób, że:

- uchylono orzeczenie o karach łącznych;

- w zakresie czynu zarzucanego w punkcie 1 aktu oskarżenia ustalono początkowy czas popełnienia przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. na miesiąc styczeń 2002 r., nadto obniżono orzeczoną karę pozbawienia wolności do 5 lat;

- w zakresie czynu zarzucanego w punkcie 2 aktu oskarżenia zmieniono opis czynu w ten sposób, że wyeliminowano zapisy dotyczące posiadania bez wymaganego zezwolenia pistoletu typu CZ oraz amunicji do broni palnej w ilości ok. 100 sztuk i za tak przypisany czyn orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności;

- uniewinniono oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych w punktach 3 i 6 aktu oskarżenia;

- odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 4 i 5 zaskarżonego wyroku uznano, że przestępstwa te stanowią jeden czyn ciągle kwalifikowany z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn skazano oskarżonego z mocy wyżej wymienionych przepisów oraz art. 33 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 300 złotych;

- w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 7 zaskarżonego wyroku podwyższono orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 lat;
- odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w ramach zarzutu 9 aktu oskarżenia (punkt 9 wyroku) przyjęto początkowy okres popełnienia przestępstwa na miesiąc marzec 2004 r.;
- uchylono zaskarżony wyrok w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 8 oraz w punkcie 11 w ramach zarzutu XVI aktu oskarżenia i w tej części sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;
- w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny, po 300 złotych stawka, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 5 lutego 2008 r. do dnia 15 lipca 2010 r. i od dnia 31 maja 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.

IV. Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt XVIII K 306/13 za czyn popełniony na przełomie października i listopada 2003 r. wyczerpujący ustawowe znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, po 50 złotych stawka.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: k.3 - wniosku o wydanie wyroku łącznego (k.3), k. 12-13 – odpisu wyroku XVIII K 306/13 i II AKa 487/14, k. 16-58 – odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem VIII K 236/09, k. 59-72 – odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem II AKa 147/14, k. 73-86 - odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem XVIII K 330/11, k. 87-123 – odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem II AKa 335/12, k. 124-125, 126 odpisy postanowień, k. 129-131 – danych z KRK, k. 137-141, 143-144, 161-162 - opinii o skazanym, k. 151-152 – pisma skazanego wraz z notatką wychowawcy klasy, k. 155-156 – odpisu wyroku Sądu Rejonowego w P. IIK 47/11.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

zgodnie z art. 569 § 1 kpk sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej. Warunki orzeczenia kary łącznej określa przepis art. 85 kk, który w stanie prawnym obowiązującym w dniu 29 czerwca 2015 roku stanowił, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

W ocenie Sądu Okręgowego w odniesieniu do wyroków skazujących objętych wnioskiem o wydanie wyroku łącznego, w których orzeczono wobec F. S. kary pozbawienia wolności, tj. w zakresie kar orzeczonych wyrokami Sądu Okręgowego w Warszawie: z dnia 4 czerwca 2011 roku sygn. akt XVIII K 330/11, z dnia 30 kwietnia 2013 roku sygn. akt VIII K 236/09 – z uwzględnieniem zmian dokonanych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2015 roku sygn. akt II AKa 147/14 oraz z dnia 19 września 2014 roku sygn. akt XVIII K 306/13 zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego w zakresie kar pozbawienia wolności.

Pierwszy wyrok skazujący F. S. podlegający połączeniu w zakresie kar pozbawienia wolności został wydany w dniu 4 czerwca 2012 roku w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn.akt XVIII K 330/11, a zatem ta data stanowi punkt odniesienia do ustalenia, czy zostały spełnione przesłanki do wydania w toku niniejszego postępowania wyroku łącznego odnoszącego się do kar pozbawienia wolności.

Przestępstwa, za które F. S. został skazany wyrokami Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2012 roku sygn. akt XVIII K 330/11, z dnia 30 kwietnia 2013 roku sygn. akt VIII K 236/09 oraz z dnia 19 września 2014 roku sygn. akt

XVIIIK 306/13 zostały popełnione w okresie od lata 2001 roku do lutego 2008 roku. Za przypisane F. S. przestępstwa wymierzone zostały kary pozbawienia wolności:

- prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2011 roku sygn. akt XVIIIK 330/11 orzeczone zostały jednostkowe kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 i 2 lat pozbawienia wolności i kara łączna 5 lat pozbawienia wolności;

- prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w z dnia 30 kwietnia 2013 roku sygn. akt VIIIK 236/09 (z uwzględnieniem zmian dokonanych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2015 roku sygn. akt II AKa 147/14) orzeczone zostały kary: 5 lat pozbawienia wolności, 1 roku pozbawienia wolności, dwukrotnie kara po 2 lata pozbawienia wolności oraz 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kara łączna 7 lat pozbawienia wolności;

- prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w z dnia 19 września 2014 roku sygn. akt VIIIK 306/13 orzeczona została kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.

Opisane powyżej okoliczności wskazują jednoznacznie na to, że objęte punktem II wyroku łącznego z dnia 29 czerwca 2015 roku czyny zostały popełnione przed dniem 4 czerwca 2012 roku i wymierzone zostały za nie kary pozbawienia wolności, co skutkuje uznaniem, że spełnione zostały przesłanki art. 85 kk, a zatem wniosek skazanego o wydanie wyroku łącznego w odniesieniu do kar pozbawienia wolności okazał się w zakresie wskazanym w punkcie II wyroku łącznego zasadny.

W ocenie Sądu Okręgowego w odniesieniu do wyroków skazujących objętych wnioskiem o wydanie wyroku łącznego oraz wyroku Sądu Rejonowego w P.z dnia 16 grudnia 2011 roku sygn. akt II K 47/11 tj. w zakresie kar orzeczonych wyrokami Sądu Okręgowego w Warszawie: z dnia 4 czerwca 2011 roku sygn. akt XVIIIK 330/11, z dnia 30 kwietnia 2013 roku sygn. akt VIIIK 236/09 – z uwzględnieniem zmian dokonanych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2015 roku sygn. akt II AKa 147/14, z dnia 19 września 2014 roku sygn. akt XVIIIK 306/13 oraz Sądu Rejonowego w P. z dnia 16 grudnia 2011 roku sygn. akt II K 47/11 zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego w zakresie kar grzywny.

Pierwszy wyrok skazujący F. S. podlegający połączeniu w zakresie kar grzywny został wydany w dniu 16 grudnia 2011 roku w sprawie Sądu Rejonowego w P. sygn. akt II K 47/11, a zatem ta data stanowi punkt odniesienia do ustalenia, czy zostały spełnione przesłanki do wydania w toku niniejszego postępowania wyroku łącznego odnoszącego się do kar pozbawienia wolności.

Przestępstwa, za które F. S. został skazany wyrokami Sądu Rejonowego w (...) z dnia 16 grudnia 2011 roku sygn. akt II K 47/11, Sądu Okręgowego w Warszawie: z dnia 4 czerwca 2012 roku sygn. akt XVIII K 330/11, z dnia 30 kwietnia 2013 roku sygn. akt VIIIK 236/09 oraz z dnia 19 września 2014 roku sygn. akt XVIIIK 306/13 zostały popełnione w okresie od lata 2001 roku do lutego 2008 roku. Za przypisane F. S. przestępstwa wymierzone zostały kary grzywny:

- prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 16 grudnia 2011 roku sygn. akt II K 47/11 orzeczona została kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 złotych stawka;

- prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2011 roku sygn. akt XVIIIK 330/11 orzeczone zostały jednostkowe kary grzywny wymiarze 300 i 150 stawek dziennych, po 80 złotych stawka i kara łączna 400 stawek grzywny, po 80 złotych stawka;

- prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w z dnia 30 kwietnia 2013 roku sygn. akt VIIIK 236/09 (z uwzględnieniem zmian dokonanych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2015 roku sygn. akt II AKa 147/14) orzeczone zostały kary: 120 i dwukrotnie 100 stawek dziennych, po 300 złotych stawka i kara łączna 150 stawek grzywny, po 300 złotych stawka;

- prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w z dnia 19 września 2014 roku sygn. akt VIIIK 306/13 orzeczona została kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 złotych stawka.

Opisane powyżej okoliczności wskazują jednoznacznie na to, że objęte punktem III wyroku łącznego z dnia 29 czerwca 2015 roku czyny zostały popełnione przed dniem 16 grudnia 2011 roku i wymierzone zostały za nie kary grzywny, co skutkuje uznaniem, że spełnione zostały przesłanki art. 85 kk, a zatem zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego w odniesieniu do kar grzywny.

Ustalając, że spełnione zostały przesłanki art. 85 kk Sąd wymierzył skazanemu F. S. kary łączne kierując się zasadami określonymi w art. 86 kk oraz zasadami i dyrektywami wymiaru kary, ukształtowanymi na gruncie orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania wyroku łącznego (w świetle art. 19 ust. 1 ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw brak jest podstaw do stosowania w niniejszej sprawie przepisów kodeksu karnego obowiązujących od 1 lipca 2015 roku), sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności w granicach od najwyższej z kar wymienionych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając wymiaru 15 lat pozbawienia wolności. W realiach niniejszej sprawy możliwe zatem było wymierzenie F. S. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze od 5 do 15 lat pozbawienia wolności albowiem najwyższa z orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności to kara 5 lat pozbawienia wolności orzeczona wobec F. S. wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2012 roku sygn. akt VIIIK 236/09 za czyn z pkt. I, zaś suma orzeczonych kar pozbawienia wolności przekracza 15 lat pozbawienia wolności (18 lat i 6 miesięcy), a zatem wymiar kary w wysokości 15 lat pozbawienia wolności stanowić musiał górną granicę możliwej kary łącznej pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów przypisanych F. S. i w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku (zgodnie z art. 4 § 1 kk skoro w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy) sąd wymierza karę łączną grzywny w granicach od najwyższej z kar wymienionych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając wymiaru 540 stawek dziennych. W realiach niniejszej sprawy możliwe zatem było wymierzenie F. S. kary łącznej grzywny w wymiarze od 300 do 540 stawek dziennych grzywny albowiem najwyższa z orzeczonych kar jednostkowych grzywny to kara 300 stawek orzeczona wobec F. S. wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2012 roku sygn. akt VIIIK 330/11 za czyn z pkt. I, zaś suma orzeczonych kar grzywny przekracza 540 stawek dziennych (970 stawek), a zatem wymiar kary w wysokości 540 stawek dziennych stanowić musiał górną granicę możliwej kary łącznej grzywny.

Określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności na 10 lat, zaś kary łącznej grzywny na 500 stawek dziennych, Sąd kierował się – oprócz przesłankami określonymi w art. 86 k.k. - także ogólnymi dyrektywami wymiaru kary, w szczególności względami prewencji indywidualnej i generalnej, uwzględniając całokształt czynów popełnionych przez skazanego. Orzekając karę łączną zgodnie z tymi zasadami, wymiar kary może kształtować się na zasadzie:

- kumulacji, polegającej na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa,
- absorpcji (pochlania), według której najsurowsza z kar wymierzonych staje się zarazem karą łączną,
- redukcji, w której karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium
- asperacji (podwyższenia), zgodnie z którą najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu w przyjęty przez ustawodawcę sposób

lub przy uwzględnieniu wszystkich tych zasad w ramach systemu mieszanego.

Wymierzając F. S. karę łączną 10 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 500 stawek dziennych Sąd wziął przede wszystkim pod uwagę, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak - wymiar kary łącznej zależy m.in. od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że zachodzi bliski, ale nie ścisły związek przedmiotowy i podmiotowy - uzasadniający odstąpienie od połączenia orzeczonych wobec F. S. kar na zasadzie absorpcji, a także, że brak jest nadzwyczajnej sytuacji procesowej i potrzeb w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej - uzasadniającej wymierzenie F. S. kary łącznej na zasadzie kumulacji.

W ocenie Sądu Okręgowego wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce tylko w tych przypadkach, gdy z co najmniej dwóch czynów pozostających w zbiegu przestępstw, jedno dominuje w ocenie całości zdarzeni – analiza skazań F. S. prowadzi do wniosku, że wielość czynów oraz ich charakter nie pozwala na wskazanie takiego czynu (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 maja 2013 roku sygn. akt II AKa 145/13). Sąd uznał, że priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast kara łączna - orzekana na zasadzie absorpcji oraz kumulacji – winna być wyjątkiem (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 maja 2013 roku sygn. akt II AKa 145/13). A zatem wymierzając F. S. karę łączną Sąd zastosował zasadę asperacji.

Odnośnie podlegających połączeniu kar wskazać bowiem należy, że zostały one orzeczone za czyny popełnione w dosyć znacznym odstępie czasu tj. od lata 2001 roku do lutego 2008 roku, przy czym okres od stycznia 2002 roku do lutego 2008 roku jest okresem działania F. S. w zorganizowanej grupie przestępczej. Sąd Okręgowy dostrzegł, że pomiędzy poszczególnymi, pojedynczymi czynami zachodzi mniejszy odstęp czasu aniżeli krańcowo przedstawiony powyżej, ale okoliczność ta wynika głównie z mnogości czynów – skazany popełnił bowiem we wskazanym powyżej okresie 8 umyślnych przestępstw. Uznanie, że w sytuacji gdy na skutek znacznej ilości czynów, krótszy odstęp między poszczególnymi z nich miałyby stanowić okoliczność łagodząco wpływająca na wymiar kary, prowadziłoby w ocenie Sądu do uznania, że wielość czynów stanowi premię dla sprawcy popełniającego większą liczbę przestępstw. Taka sytuacja w ocenie Sądu sprzeczna byłaby z dyrektywami wymiaru kary i nie może mieć miejsca.

Sąd Okręgowy ustalił nadto, że objęte wyrokiem łącznym czyny są różnorodnej natury: wśród czynów za popełnienie których F. S. został skazany są bowiem zarówno przestępstwa przeciwko mieniu, przestępstwa przeciwko porządkowi publicznemu oraz przestępstwa narkotykowe. W ocenie Sądu Okręgowego mając na uwadze wielość skazań, charakter popełnionych przez F. S. czynów, względy prewencji ogólnej w żadnej mierze nie pozwalają na zastosowanie w niniejszej sprawie zasady absorpcji. Wymierzenia kary zgodnie z tym modelem prowadziłoby do wyrobienia fałszywego i godzącego w poczucie sprawiedliwości przekonania, że im więcej przestępstw zostało popełnionych w warunkach umożliwiających orzeczenie kary łącznej, tym łagodniejsza jest kara wymierzona sprawcy albowiem poszczególne skazania ulegają „konsumpcji”.

Wskazane powyżej okoliczności Sąd Okręgowy miał na uwadze, uznając, że jednoznacznie uzasadniają one odstąpienia od wymierzenia kary łącznej na zasadzie absorpcji i skłaniają do uznania, że sprawiedliwa, zgodna z dyrektywami wymiaru kary, wysokość kary łącznej to wysokość odbiegająca od wymiaru kary równej wysokości najwyższej kary jednostkowej.

Wymierzając F. S. – mimo wskazanych powyżej okoliczności – karę łączną w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności, tj. niższym aniżeli wynikający z zasady kumulacji, przy ograniczeniu związanym z możliwym maksymalnym wymiarem kary w wysokości 15 lat oraz karę łączną grzywny w wymiarze 500 stawek dziennych, tj. niższym aniżeli wynikający z zasady kumulacji, przy ograniczeniu związanym z możliwym maksymalnym wymiarem kary w wysokości 540 stawek dziennych, Sąd miał na uwadze treść opinii o skazanym z Zakładu Karnego we W. i dyrektywy prewencji indywidualnej.

Zgodnie z art. 571 § 1 kpk Sąd w razie potrzeby zwraca się do zakładów karnych, w których skazany przebywał, o nadesłanie opinii o zachowaniu się skazanego w okresie odbywania kary, jak również informacji o warunkach rodzinnych, majątkowych i co do stanu zdrowia skazanego oraz danych o wykonaniu kar orzeczonych w

poszczególnych wyrokach. W ocenie Sądu zachowanie skazanego w czasie wymierzania kary łącznej powinno mieć znaczenie dla wymiaru kary, podobnie jak i jego sytuacja rodzinna, majątkowa oraz stan zdrowia, ale okolicznościom tym, jakkolwiek ocenianym indywidualnie w realiach każdej sprawy, nie można nadawać nadmiernego znaczenia (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2014 roku sygn. akt V KK 12/14).

W ocenie Sądu potrzeba zasięgnięcia opinii o skazanym aktualizuje się zwłaszcza w sytuacji, gdy skazany jest osobą osadzoną w zakładzie karnym lub areszcie śledczym przez długi okres czasu. Wówczas bowiem opinia taka ma kluczowe znaczenie dla poczynienia ustaleń odnośnie przebiegu procesu resocjalizacji oraz prognozy związanej z zachowaniem skazanego i wydania orzeczenia należycie uwzględniającego dyrektywy wymiaru kary w zakresie prewencji indywidualnej.

F. S. jest pozbawiony wolności od dnia 5 lutego 2008 roku, początkowo jako osoba tymczasowo aresztowana, obecnie – od 31 grudnia 2012 roku jako osoba odbywająca karę pozbawienia wolności w systemie programowego oddziaływania. Jak wynika z opinii o skazanym z dnia 27 maja 2015 roku (z uwzględnieniem korekty z dnia 10 czerwca 2015 roku) sporządzonej przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego we W., F. S. werbalizuje krytyczny stosunek wobec dokonanego przestępstwa, a jego zachowanie od początku odbywania kary pozbawienia wolności uznać należy za pozytywne. Skazany był marca 2010 roku raz karany regulaminowo (w 2010 roku), nagradzany regulaminowo był 67 razy, w tym 10 razy korzystał z ulg. F. S. deklaruje przynależność do podkultury przestępczej, ale nie wykazuje negatywnych zachowań na tym tle. W grupie współosadzonych skazany funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo, w stosunku do przełożonych przyjmuje regulaminowe postawy, przestrzega porządku wewnętrznego. F. S. czterokrotnie korzystał z zezwolenia Dyrektora Zakładu Karnego na opuszczenie zakładu karnego w trybie art. 141a § 1 kkw – wszystkie zezwolenia wykorzystał zgodnie z przeznaczeniem, co potwierdzają wywiady policyjne. Skazany uczestniczył w kursie zawodowym o kierunku ślusarza, właściwie realizując program kursu, z uwagi na brak miejsc pracy nie jest zatrudniony w zakładzie karnym. Prognoza penitencjarna w odniesieniu do F. S. kształtuje się w ocenie Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego we W. pozytywnie z uwagi na pozytywne zachowanie w izolacji więziennej, nie angażowanie się w negatywne poczynania podkultury więziennej, odbywanie kary w systemie programowego oddziaływania i pozytywną realizację zadań zawartych w Indywidualnym Programie Oddziaływania oraz krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. W ocenie Sądu na podkreślenie zasługuje, że opinia ta dotyczy skazanego osadzonego od ponad 7 lat, a zatem dotyczy znacznego okresu czasu, podczas którego oprócz incydentalnego ukarania karą regulaminową w 2010 roku, skazany był systematycznie (67 razy) nagradzany. Okoliczności te w ocenie Sądu mają istotne znaczenie dla ukształtowania wymiaru kary łącznej, stanowiąc jeden z elementów decydujących o wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym, kształtując wymiar kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny w sposób odbiegający od zasady kumulacji.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności Sąd zastosował przy łączeniu kar pozbawienia wolności i grzywny wobec skazanego F. S. zasadę asperacji i wymierzył mu karę łączną 10 lat pozbawienia wolności oraz 500 stawek grzywny. Sąd uznał, że nie zachodzą przesłanki do kumulacji albowiem byłyby to dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne wobec skazanego, zwłaszcza w świetle bardzo pozytywnej opinii z Zakładu Karnego we W.. Z drugiej zaś strony w ocenie Sądu w sprawie nie zachodzą przesłanki do pełnej absorpcji kar albowiem orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, prowadziłoby do stanu bezkarności za zdecydowaną większość popełnionych przez F. S. przestępstw. Fakt ten spowodowałby tak u skazanego, jak i w odczuciu społecznym przekonanie o nieponoszeniu konsekwencji karnej czynu, za który prawomocnie orzeczono karę. Wymierzając skazanemu karę łączną 10 lat pozbawienia wolności i karę łączną 500 stawek dziennych grzywny Sąd ocenił, że kary te spełnią ustawowe zadania wychowawcze i zapobiegawcze wobec skazanego, jak i zadania w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Określając wysokość stawki dziennej na kwotę 200 złotych Sąd miał na uwadze dochody F. S., jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, uwzględniając, że w zakładzie karnym skazany nie ma możliwości zatrudnienia, ale jest współwłaścicielem w dwóch firmach i posiada oszczędności.

Sąd na podstawie art. 572 kpk w pozostałym, aniżeli opisanym powyżej zakresie tj. w odniesieniu do orzeczenia w przedmiocie kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 16 grudnia 2011 roku sygn. akt IIK 47/11, postępowanie umorzył. Umarzając postępowanie Sąd uznał, że w stanie prawnym obowiązującym w dacie popełnienia przez oskarżonego czynów objętych skazaniami wskazanymi w komparycji wyroku łącznego z dnia 29 czerwca 2015 roku, orzeczenie w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania i bez warunkowego zawieszenia wykonania, kary łącznej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w wyroku łącznym nie jest dopuszczalne (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2003 roku sygn. akt IV KK 113/03), a z uwagi na wymiar kar jednostkowych nie było możliwe orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. II kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd zaliczył skazanemu F. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach objętych karą łączną tj. w sprawach Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XVIIIK 330/11 i VIIIK 236/09, od dnia 5 lutego 2008 roku do dnia 29 czerwca 2015 roku.

Sąd obciążył skazanego kosztami postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego albowiem aktualna sytuacja finansowa skazanego umożliwia mu uiszczenie kosztów postępowania w wysokości 50 złotych.